

Az 50 éves találkozóra

2016. május 21.

1./ Az Emléktáblánál

„Én iskolám, köszönöm most neked,

Hogy az eljött élet-csaták között

Volt mindig hozzám víg üzeneted.

Tápláltad tovább bennem az erőt,

Szeretni az embert és küzdeni

S hűn állni meg Isten s ember előtt.”

Ady Endre ismert gondolatait idézve köszöntöm az Encsi Gimnázium elsőként végzett osztálya 50 éves találkozásának minden kedves résztvevőjét.

1966-ban, fél évszázaddal ezelőtt engem ért az a megtiszteltetés, hogy a ballagó 42 diák nevében elköszönhettem az Encsi Gimnázium tanáraitól, diákjaitól, a község lakóitól. Most végtelenül hálás vagyok a Sorsnak, hogy ma is, ezen az iskolatörténeti jelentőségű találkozón is én köszönhetem *Borsos István* igazgató urat, *Galát János* osztályfőnök urat, *Zimányi Lászlóné* tanárnőt, egykori osztálytársaimat és hozzátartozóikat, a mai iskolát képviselő és bennünket mindig barátsággal fogadó *Karsai Attila* igazgató urat, az immáron várossá fejlődött település lakosságát képviselő *Szeles András* polgármester urat, valamint a megyei és helyi sajtó, televízió munkatársait.

Öt évvel ezelőtt, a 45 éves találkozónkon avattuk fel ezt az Emlékoszlopot, amelyen megtalálható azoknak a tanároknak a neve, akik szárnyaira bocsájtották az iskola elsőként kirepülő diákjait, akiknek neve alatt azt is megörökítettük, hogy Abaúj melyik településéről indultak el meghódítani a nagyvilágot.

Rendezvényünkön, amely ünnep és emlékezés, lélekben forduljunk először azok felé, akik már hosszabb-rövidebb ideje nem lehetnek közöttünk. Csöndes főhajtással adózzunk emléküknek. /Köszönöm./

Megkérem a Hernádvécséről elindult **Cservák Erzsébetet** és a gibárti **Farkas Istvánt**, helyezték el az emlékezés koszorúját az Emlékoszlopon.

Most pedig felkérem emlékbeszédének megtartására azt az osztálytársunkat, aki szorgalmával, kimagasló tehetségével közülünk talán a legmesszebbre jutott: hallgassuk meg a Szanticskáról való **dr. Fehér Alajos** egyetemi magántanárt.

A mi 5 évenként megrendezett találkozóinkról még igazoltan sem hiányzott első osztályos osztályfőnökünk, majd a gimnázium első igazgatója, **Borsos István**. Gondolom, ő is különös jelentőséget tulajdonít a mai napnak. Tudjuk meg, így van e!

Az emlékezés percei után vonuljunk be az iskola aulájába, ahol megkoszorúzzuk a névadó Váci Mihály szobrát, majd részesei lehetünk a találkozó ünnepi perceinek.

Kérem, rendeződjünk kettesével a mai „ballagáshoz”. A menet élén is megismétlődik egy ötven évvel ezelőtti mozzanat, ugyanis akkor is, ma is **Tóth József** gibárti osztálytársunk vitte-viszi az iskolazászlót.

2./ Váci Mihály szobrának koszorúzása

„Jöttek a gyerekek, s gyíkot keresve

lesték, hol remeg az út menti fű...

Fejük felett összecsapott a fénytelt

kalászkok íve – ám egyik se félt,

hogyan eltéved, mert a fészekhez-térdelt

gyerek is, ha felvetette a fejét,

minden tájról látta a jegenyét...”

A fenti sorokat Váci Mihály Jegenye-fényben című verséből idéztem. Talán azért, mert úgy érezzük, mi voltunk azok a gyíkot kereső gyerekek, s a minden tájról jól látható jegenye pedig az a gimnázium, amely immár több mint fél évszázada kimagaslik Abaúj és Encs város iskolái közül. Éppen ezért fogadtuk el és tiszteljük az utódok névválasztását, és helyezzük el a tisztelet koszorúját a névadó költő, Váci Mihály szobránál.

Erre felkérem most a baktakéki **Tengeri Borbálát** és az ináncsi **Majoros Mihályt**.

3./ Díszoklevelek, Emléklapok átadása

A bevezető gondolataimban említettem, hogy a mai találkozónk emlékezés és ünnep, iskolatörténeti jelentőségű esemény az iskola és a város életében is. Most ezek az ünnepi percek következnek. Átadom a szót **Karsai Attila** igazgató úrnak.

4./ Szalagkötés az iskolazászlóra

Az ünnepi perceket zárjuk egy immáron hagyományos aktussal: emlékeztetőül arra, hogy itt jártunk, szalagot kötünk az iskolazászlóra. Erre megkérem a gibárti **Bartalos Mariannát** és a novajdrányi **Turtóczki András**t.

Most pedig arra kérem a Tisztelt Jelenlévőket, fáradjanak fel az első emeleti folyosóra, ahol olyan eseményre kerül sor, ami eddigi találkozóinkon még nem volt.

5./ Emléktábla avatása

Ratkó József Jelek című versében írta:

„Fába róva, vagy földbe ütve
mindenütt hagytunk egy jelet
arról, hogy arra jártunk...”

Ezt tesszük most mi is és újra.

Ötvennégy évvel ezelőtt az első és egyetlen osztályként a mi feladatunk és felelősségünk volt, hogy követhető iskolai hagyományokat teremtsünk. Találkozóinkon is igyekeztünk ezzel a felelősséggel, hozzánk méltó kezdeményezésekkel emlékeztetéssé tenni azt, hogy itt jártunk. Így lett hagyomány az iskolazászló felszalagozása, a névadó szobrának megkoszorúzása, kiemelkedő és követendő példa az Emlékoszlop állítása. Azt gondolom, méltó helye lesz a sorban annak a jelnek, amit most hagyunk magunk után: az osztályablónk alatt Emléktábla jelzi majd, hogy az 50 éves találkozón- 2016-ban - még itt jártunk.

Tisztelettel felkérem **Galát János** osztályfőnök urat, avassa fel és leplezze le az Emléktáblát.

6./ „Osztályfőnöki” óra

Őszinte szívvel kívánom mindnyájunknak, hogy sok-sok éven át jöjjünk és találkozzunk, örüljünk egymásnak, s emlékezzünk majd azokra, akik eddig, s ezután elköltözve e földi világból felkerülnek az iskola arany oldalaira, mint az első itt végzett diákok.

Két programunk van még hátra.

Az egykori osztály tagjai most elvonulnak Galát János tanár úr vezetésével a hagyományos osztályfőnöki órára, ahová szeretettel várjuk Borsos igazgató urat és Zimányiné tanárnőt is.

Ezt követően kb. 18 órától minden kedves vendégünket és a hozzátartozókat tisztelettel várjuk az Idősek Otthona éttermébe egy közös baráti beszélgetésre, estebédre.